

[Kaj Poulsen]

ne på arbejdsmarkedet. I dag takker de de kvinder, som mest af alle trænger til en håndsrækning, ved at sende tusinder af kvinder gennem den sociale massegrav og hjem til frikadellepanden og kødgryderne. Hjem og finde farmands futter frem, piger, må være sloganet. Og de kalder det »1980ernes reform«. I dag takkes de: 156 kr. 17 øre, der er skattepligtige.

Hvad indeholder så den lovgivning, vi skal behandle her i dag? Efter at have genforhandlet dette forlig tre gange kom man den 22. maj med et forslag, som vi fandt det fornødent at få udsat, og udvalgsarbejdet har klart bevist, at det var rimeligt og rigtigt, at man udsatte det. Vi havde håbet på, at argumenterne kunne tale, specielt til det radikale venstre. Vi havde håbet på, at dokumentationen kunne tale. Men nej. Udvalgsarbejdet har vist, at dette lovforslag kendetegnes ved sjusk, ingen planlægning, makværk; intet er på plads i sagen. Sagen skal gennemføres. Langtidsledige skal have uddannelse, det synes vi er godt. Det er det, der har præget de to andre behandlinger, vi har haft af dette forslag. Flertallet har sagt: her er der en udfordring til de langtidsledige. Man har lige stemt ændringsforslag ned, hvorefter de langtidsledige fik den mulighed uden efterfølgende at skulle straffes med kun at få 156 kr. 17 øre. Det viste, at det ikke var uddannelse, der var det primære.

Lovforslaget siger, at langtidsledige skal have uddannelse inden for områder med gode beskæftigelsesmuligheder. Det lyder rigtigt. Vi har så spurgt: hvilke uddannelser? Hvor er uddannelserne? Hvordan skal de gives? Kendetegnet for flertallets udtalelser har været: hele uddannelsessystemet står til rådighed for de langtidsledige.

Udvalgsarbejdet har afsløret, at uddannelsessystemet ikke står til rådighed for de langtidsledige. Vi bad under andenbehandlingen om at få tegnet et danmarkskort, hvor regeringen kunne sige: her er der så mange langtidsledige, og vi har så mange uddannelsespladser til dem. Regeringen har ikke kunnet tegne et sådant danmarkskort. Regeringen har ikke turdet offentliggøre et sådant danmarkskort, fordi det er tomme ord, florskler, man er kommet med. Vi måtte konstatere, at det, arbejdsministeren lovede ved andenbehandlingen, nemlig at tegne et sådant danmarkskort, ikke er sket.

Hvad er det inden for de forskellige uddannelser, der står til rådighed? Hvis vi tager erhvervsuddannelsesområdet, har vi fået at vide, at her kan de ledige naturligvis få de pladser, der tilfældigvis bliver i overskud, når ungdomsuddannelserne har taget deres del. Vi har fået masser af tal, men vi må vel nok sige, at udvalgsarbejdet har vist, at tallene er fup og fiduser.

På EFG-området har man skrevet i betænkningen til anden behandling, at her vil man stille 4.150 uddannelsespladser til rådighed for de langtidsledige. Forudsætningen var, at 3.700 pladser ikke blev besat. Der ville blive 4.100, fordi undervisningsministeren havde lidt mere mundgodt, nemlig de nye uddannelser, som ikke er etableret endnu.

Hvad viste sig? Nu har de unge søgt ind på uddannelserne, nu har man fået ansøgningerne ind, man har besat pladserne. Der er 2.400 pladser igen. Man lovede 4.150. Ja ja, siger undervisningsministeren, så smider vi bare 1.550 ungdomsuddannelser oveni, og så når vi såmænd nok resultatet, for de uddannelser bliver nok oprettet – ikke i 1985, nej nej, vi må håbe, de bliver det i 1986, siger undervisningsministeren. Det er altså noget, der etableres i år.

Og værst af alt er det, når vi går videre under udvalgsarbejdet og undersøger, hvad det er for 1.550 pladser, ministeren beskriver. Det viser sig, at det er præcis de samme 1.500 pladser, ministeren har i lovforslag nr. L 200 om beskæftigelsesmuligheder for unge. Ministeren jonglerer rundt med tallene, gøgl med tallene for at give det et skær af rimelighed. Det har intet skær af rimelighed.

Arbejdsmarkedsuddannelserne, specialarbejderskolerne, skulle stå til rådighed. Hvad er der sket? Vi har fået bilag til spørgsmål 291: skolerne er besat. De langtidsledige kan ikke komme ind på specialarbejderskolerne. Hvad gør man så? Så opbygger man en ny uddannelse, som ingen har kendskab til, heller ikke skolerne. De, der skal styre det lokalt, har intet kendskab dertil. Man opbygger en pariauddannelse på skoler, hvor der ingen kapacitet er til den, og man sætter ikke penge af.

Man siger i besvarelser, at vi må leje os ind i egnede lokaler. Og så har vi fået svar på spørgsmål 202. Heri skriver ministeren, at der formentlig ikke er egnede lejemål, der kan opfylde dette behov. Når vi så spørger,